

Dyrettelser af en Kreditforening for Bygninger paa Landet i Sylland.

Formanden: Paa sædvanlig Maade har man forenet sig om følgende 7 Herrer: Dressing, Oct. Hansen, P. G. E. Jensen, Lybhe, Th. Nielsen, Rasmussen og Skeel. Naar ingen har noget at indvende derimod, betragter jeg disse 7 Medlemmer som valgte (Ophold). De ere saaledes valgte.

Saa, saa skulde vi jo egentlig have:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Indfødsrets Meddelelse.

Seg er imidlertid belabet paa, at det ikke vil kunne lykkes, fordi Indenrigsministeren ikke vil kunne forlade Folketinget. Det har han allerede i Forvejen bebudet, og jeg hører nu, at han i Øjeblikket er optaget af et længere Foredrag, saa at vi nu ikke en Gang fra ham kunne faa en Udtalelse om, hvorvidt det senere paa Dagen skulde kunne lykkes ham at komme. Seg maa altsaa i alt Fald for Øjeblikket og vistnok for i Dag lade dette Punkt udgaa af Dagsordenen.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Finansministeren fremsætter:

a. Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Loven af 18de Juni 1870 om Livsforfikkings- og Forsørgelses-Anstalten af 1871.

b. Forslag til Lov om Bonus for Femaaret 1886—90 til Interessenter i Livsforfikkings- og Forsørgelses-Anstalten af 1871.

Finansministeren (Estrup): Seg fremsætter for det ærede Ting 2 Lovforslag vedkommende Livsforfikkings- og Forsørgelsesanstalten af 1871, det ene kun af forbigaaende Betydning, det andet af vedvarende. Som ærede Medlemmer bekendt, indeholder Loven af 18de Juli 1870 en Bestemmelse om, at der hvert femte Aar skal findes en Hovedopgørelse Sted i Anstalten, hvorefter det klart kan fremgaa, hvorledes Status er. Endvidere vil jeg erindre om, at Loven af 15de Marts 1889 om Bonusfordeling til Interessenterne fik en Tilføjning i sin Slutningsparagraf om, at naar det ved denne femaarige Statusopgørelse viser sig, at der er et Overskud til Stede ud over den fornødne Formue, større end det kunde anses nødvendigt for Anstaltens

Sikkerhed, bliver der for Rigsdagen at fremsætte Forslag til Lov om Uddeling af Bonus til Interessenterne. Denne Statusopgørelse har fundet Sted for Femaaret 1885—90 og viser, at der kan paaregnes nu at være et Overskud til Stede — vel at mærke, naar man lægger $3\frac{1}{2}$ pCts. Rente-foden og de Dødelighedserfaringer, man har gjort nu, til Grund — af $15\frac{1}{2}$ Million Kr., og da jeg stønner, at det er et større Overskud, end det er fornødent til Anstaltens Sikkerhed, fremsætter jeg altsaa overensstemmende med Bestemmelserne i Loven af 1889 et Forslag til Uddeling af Bonus til Interessenterne. Dette Forslag er i det væsentlige, hvad Reglerne for Uddeling af Bonus angaar, overensstemmende med Loven af 15de Marts 1889. Der er egentlig kun en lidt bethdeligere Forandring deri, og den findes i Lovforslagets § 3 og gaar ud paa, at „Livsforfikkning med Udbetaling i levende Tilværelse“ tillægges samme Bonus som „Livsvarig Livsforfikkning“. Nærmere Oplysninger derom ville findes i medfølgende Bemærkninger.

Seg har ganske vist været noget i Tvivl om, hvorvidt det vilde være rigtigt at forelægge et Forslag om Uddeling af Bonus i samme Kvantitet som forrige Gang. Det vil erindres, at Hovedreglen forrige Gang var den, at der som Bonus tilbagebetaltes Interessenterne, hvad de antoges at have betalt mere i Præmie end fornødent i de 15 Aar, som Loven af 1889 omfatter. Dette Udtryk „mere end fornødent“ betegner, hvad de i Virkeligheden havde betalt mere, end der vilde have været at betale efter en Tarif, der var udarbejdet paa Grundlag af de Dødelighedserfaringer, man havde gjort i den forløbne Tid efter 1870. Dødelighedserfaringer ved selve Anstalten gaa nemlig ud paa, at Livsvarigheden i det hele er noget større end den, der ligger til Grund for Tarifferegningen i 1870. De Erfaringer, man har gjort med Hensyn til Dødeligheden i det senere forløbne Femaar, have ikke givet Anledning til nogen Forandring i den Forudsætning, man gik ud fra med Hensyn til Dødeligheden i 1889. Det ligger altsaa ogsaa nær for, at de Regler, som nu ere foreslaaede til Beregning af Bonus, ere de samme. Naar jeg brugte det Udtryk for, at jeg foreslaar Bonus uddelt med samme Kvantitet, saa maa det jo erindres, at man vel kunde følge de samme Regler, idet man vilde kunne dividere. Man vilde kunne sige: Man beregner efter de samme Regler som den Gang, men udbetaler kun Halvdelen, Tredjedelen, nok sagt kun en vis Del af det Beløb, der fremkom derefter. — Der har vel kunnet være nogen Tvivl hos mig, om det vilde